Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 5ης Μαΐου 2025*

«Προσφυγή ακυρώσεως – Θεσμικό δίκαιο – Μέλος του Κοινοβουλίου – Προνόμια και ασυλίες – Άρνηση του Κοινοβουλίου να δώσει συνέχεια σε αίτημα για την υπεράσπιση των προνομίων και ασυλιών – Αυτόφωρο έγκλημα – Πράξη μη δεκτική προσφυγής – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-248/24,

**EC**, εκπροσωπούμενη από τους C. Marchand, S. Mary και G. Boye, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

**Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου**, εκπροσωπούμενου από τον N. Lorenz και την A.-M. Dumbrăvan,

καθού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Kowalik-Bańczyk, πρόεδρο, G. Hesse και B. Ricziová (εισηγήτρια), δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, και ειδικότερα:

– το αίτημα καταργήσεως της δίκης και την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο με χωριστό δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Αυγούστου 2024,

– τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Σεπτεμβρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

## Διάταξη

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, EC, ζητεί την ακύρωση της από 7 Μαρτίου 2024 πράξεως της επιτροπής νομικών θεμάτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, την οποία ανακοίνωσε η Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά την ολομέλεια της 11ης Μαρτίου 2024 και με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας να υπερασπιστεί το Κοινοβούλιο τα προνόμια και τις ασυλίες της (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη).

### Ιστορικό της διαφοράς

2 Η προσφεύγουσα ήταν μέλος του Κοινοβουλίου κατά τη διάρκεια της όγδοης (2014-2019) και της ένατης (2019-2024) κοινοβουλευτικής περιόδου. Κατά τις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του Ιουνίου του 2024, η προσφεύγουσα δεν επανεξελέγη και η θητεία της έληξε στις 16 Ιουλίου 2024, με την έναρξη της εναρκτήριας συνόδου της δέκατης κοινοβουλευτικής περιόδου.

3 Στις 9 Δεκεμβρίου 2022 η προσφεύγουσα συνελήφθη στο Βέλγιο, όπου τέθηκε σε προσωρινή κράτηση επί πέντε μήνες εκ των οποίων τέσσερις μήνες σε σωφρονιστικό κατάστημα, διεξήχθη έρευνα στην κατοικία της και ελήφθησαν προληπτικά μέτρα εις βάρος της χωρίς να αρθεί η ασυλία της.

4 Την 1η Ιουνίου 2023 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Πρόεδρο του Κοινοβουλίου αίτημα υπεράσπισης των προνομίων και ασυλιών της. Το αίτημα αυτό παρέπεμπε, μεταξύ άλλων, αφενός, στο άρθρο 5, παράγραφος 2, και στα άρθρα 7, 8 και 9 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου όπως ίσχυε κατά την ένατη κοινοβουλευτική περίοδο (2019-2024) (στο εξής: εσωτερικός κανονισμός) και, αφετέρου, στα άρθρα 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 266, στο εξής: πρωτόκολλο αριθ. 7).

5 Με το αίτημα υπεράσπισης των προνομίων και ασυλιών της, η προσφεύγουσα προέβαλε παραβίαση της ασυλίας της λόγω, μεταξύ άλλων, της συλλήψεώς της στις 9 Δεκεμβρίου 2022 «με το ψευδές πρόσχημα του αυτοφώρου εγκλήματος», της θέσεώς της υπό κράτηση και της μεταγενέστερης θέσεώς της σε κατ’ οίκον περιορισμό, καθώς και λόγω των «παράνομων ερευνών τουλάχιστον από τον Ιούλιο του 2022».

6 Το αίτημα υπεράσπισης των προνομίων και ασυλιών της προσφεύγουσας ανακοινώθηκε στην ολομέλεια στις 12 Ιουνίου 2023 από την Πρόεδρο του Κοινοβουλίου και διαβιβάστηκε στην επιτροπή νομικών θεμάτων του Κοινοβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού.

7 Στις 11 Μαρτίου 2024 η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ανακοίνωσε στην ολομέλεια ότι, «[σ]τις 7 Μαρτίου 2024, η επιτροπή [νομικών θεμάτων] κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το αίτημα υπεράσπισης [των προνομίων και ασυλιών της προσφεύγουσας ήταν] απαράδεκτο κατ’ ευθεία εφαρμογή του [πρωτοκόλλου αριθ. 7], κατά το οποίο επίκληση της ασυλίας δεν δύναται να γίνει στην περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος», και επίσης ότι «[η] διαδικασία σχετικά με το αίτημα αυτό [είχε] πλέον περατωθεί».

**Αιτήματα των διαδίκων**

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη·

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

9 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να καταργήσει τη δίκη επί της προσφυγής ή, επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

**Σκεπτικό**

10 Κατά το άρθρο 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όταν, με χωριστό δικόγραφο, ο καθού ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει επί του απαραδέκτου της προσφυγής ή επί της αναρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να αποφανθεί επί της αιτήσεως το ταχύτερο δυνατόν.

11 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου και ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επ' αυτής, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν είναι πλέον μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου από τις 16 Ιουλίου 2024 και, ως εκ τούτου, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Επιπλέον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προσβληθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

12 Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο.

13 Κατά το Κοινοβούλιο, μολονότι η άρση της ασυλίας μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, η υπεράσπιση της βουλευτικής ασυλίας βρίσκει νομικό έρεισμα μόνο στα άρθρα 7 και 9 του εσωτερικού κανονισμού, ο οποίος περιέχει τους κανόνες εσωτερικής οργανώσεως του Κοινοβουλίου και δεν μπορεί να απονέμει στο Κοινοβούλιο αρμοδιότητες που δεν αναγνωρίζονται ρητώς από το πρωτογενές δίκαιο, όπως το πρωτόκολλο αριθ. 7, ή από νομοθετική πράξη. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι δεν μπορεί, βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', ή του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, τα οποία δεν του παρέχουν την αποκλειστική αρμοδιότητα να διαπιστώνει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής τους, να εκδίδει αποφάσεις για την υπεράσπιση της ασυλίας ενός εκ των μελών του οι οποίες παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, συνεπεία δε τούτου η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να προσβληθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

14 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση του Κοινοβουλίου να μην υπερασπιστεί την ασυλία της δυνάμει των άρθρων 7 και 9 του εσωτερικού κανονισμού, σύμφωνα με το άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, αποτελεί πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

Υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η διατύπωση του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 σημαίνει ότι το Κοινοβούλιο δεν έχει μόνον το δικαίωμα να άρει την ασυλία ενός εκ των μελών του, αλλά έχει επίσης το δικαίωμα να υπερασπιστεί την ασυλία αυτή, δηλαδή να αποφασίσει αν οι διώξεις που ασκούνται κατά μέλους του παραβιάζουν τις ασυλίες που προβλέπονται στο άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αυτού, με αποτέλεσμα μια τέτοια απόφαση να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα για τις δικαστικές αρχές των κρατών μελών.

15 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, θεωρούνται πράξεις δεκτικές προσφυγής κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ όλα τα μέτρα, ανεξάρτητα από τη μορφή τους, τα οποία παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του (αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, και της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 51). Αντιστρόφως, κάθε πράξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης που δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δεν υπόκειται στον δικαστικό έλεγχο που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

16 Προκειμένου να κριθεί αν μια πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της πράξεως, λαμβανομένων κατά περίπτωση υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε (βλ. απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2018, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-16/16 P, EU:C:2018:79, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής, C-575/18 P, EU:C:2020:530, σκέψη 47).

17 Επιπλέον, όταν μια πράξη θεσμικού οργάνου της Ένωσης είναι αρνητική, πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τη φύση του αιτήματος στο οποίο αυτή απαντά (αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 1972, Nordgetreide κατά Επιτροπής, 42/71, EU:C:1972:16, σκέψη 5, της 24ης Νοεμβρίου 1992, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-15/91 και C-108/91, EU:C:1992:454, σκέψη 22, και της 9ης Οκτωβρίου 2018, Multiconnect κατά Επιτροπής, T-884/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:665, σκέψη 45). Ειδικότερα, η άρνηση αποτελεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, εφόσον η πράξη την οποία το θεσμικό όργανο της Ένωσης αρνείται να εκδώσει θα μπορούσε να προσβληθεί βάσει της διατάξεως αυτής. Ως εκ τούτου, η εκ μέρους θεσμικού οργάνου απόρριψη αιτήματος που του υποβλήθηκε δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως όταν με το συγκεκριμένο αίτημα δεν ζητείται η εκ μέρους του εν λόγω θεσμικού οργάνου λήψη μέτρου που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα (διατάξεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Farage κατά Κοινοβουλίου και Buzek, T-564/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:403, σκέψη 27, και της 1ης Φεβρουαρίου 2018, Collins κατά Κοινοβουλίου, T-919/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:58, σκέψη 19).

18 Συνεπώς, στην υπό κρίση υπόθεση, προκειμένου να κριθεί αν η προσβαλλόμενη πράξη, με την οποία απορρίπτεται το αίτημα της προσφεύγουσας να υπερασπιστεί το Κοινοβούλιο τα προνόμια και τις ασυλίες της, αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, πρέπει να εξεταστεί αν το ζητούμενο μέτρο ήταν εν προκειμένω ικανό να παραγάγει έννομα αποτελέσματα.

19 Συναφώς, υπενθυμίζεται κατ’ αρχάς ότι, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, ΣΕΕ και το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, το Κοινοβούλιο δρα εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του ανατίθενται από τις Συνθήκες.

20 Εν συνεχεία, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ορίζει ότι «[τ]α μέλη του [...] Κοινοβουλίου δεν υπόκεινται σε έρευνα, κράτηση ή δίωξη για γνώμη ή ψήφο δοθείσα κατά την άσκηση των καθηκόντων τους».

21 Το άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ορίζει τα εξής:

«Κατά τη διάρκεια των συνόδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τα μέλη του απολαύουν:

α) εντός της επικρατείας των κρατών τους, των ασυλιών που αναγνωρίζονται στα μέλη του Κοινοβουλίου της χώρας τους,

β) εντός της επικρατείας άλλων κρατών μελών της εξαιρέσεως από κάθε μέτρο κρατήσεως και κάθε δικαστική δίωξη.

Η ασυλία τους καλύπτει επίσης όταν μεταβαίνουν στον τόπο συνεδριάσεως του [...] Κοινοβουλίου ή όταν επιστρέφουν από αυτόν.

Επίκληση της ασυλίας δεν δύναται να γίνει στην περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος και ούτε δύναται να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του [...] Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία ενός από τα μέλη του.»

22 Επομένως, η βουλευτική ασυλία των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως αυτή προβλέπεται στα άρθρα 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, περιλαμβάνει τις δύο μορφές προστασίας που αναγνωρίζονται κατά κανόνα στα μέλη των εθνικών Κοινοβουλίων των κρατών μελών, δηλαδή το ανεύθυνο για τις γνώμες και τις ψήφους που έχουν δώσει κατά την άσκηση των κοινοβουλευτικών καθηκόντων τους και το κοινοβουλευτικό απαραβίαστο, το οποίο περιλαμβάνει καταρχήν την προστασία από δικαστική δίωξη (αποφάσεις της 21ης Οκτωβρίου 2008, C-200/07 και C-201/07, Marra, Συλλογή 2008, EU:C:2008:579, σκέψη 24, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, C-163/10, Patriciello, Συλλογή 2011, EU:C:2011:543, σκέψη 18).

23 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, η οποία εξελέγη σε άλλο κράτος μέλος πλην του Βελγίου, συνελήφθη, κρατήθηκε και διώχθηκε στο Βέλγιο. Δεν υποστηρίζει ότι η ένδικη αυτή διαδικασία συνδέεται με γνώμες ή ψήφους τις οποίες έδωσε κατά την άσκηση των καθηκόντων της. Υπό τις συνθήκες αυτές και όπως προκύπτει από τα δικόγραφα της προσφεύγουσας, πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτή επικαλείται αποκλειστικώς την ασυλία, ή άλλως το απαραβίαστο, που προβλέπεται στο άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του πρωτοκόλλου αριθ. 7. Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, οι εθνικές δικαστικές αρχές δεν ζήτησαν την άρση της ασυλίας της προσφεύγουσας, αλλά θεώρησαν ότι επρόκειτο για περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος.

24 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι η εξέταση αιτήματος άρσεως της ασυλίας και η εξέταση αιτήματος υπεράσπισης των προνομίων και ασυλιών αποτελούν δύο αυτοτελείς ενέργειες.

25 Συναφώς, η άρση της ασυλίας προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, το οποίο ορίζει ότι «[η] ασυλί[α] [δεν] δύναται να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία ενός από τα μέλη του». Επομένως, η διάταξη αυτή παρέχει στο Κοινοβούλιο το αποκλειστικό δικαίωμα άρσεως της ασυλίας που προβλέπεται στο άρθρο 9 του εν λόγω πρωτοκόλλου, ήτοι το δικαίωμα να στερεί από μέλος του την προστασία της οποίας απολαύει βάσει της εν λόγω διατάξεως. Μια τέτοια απόφαση συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2008, Mote κατά Κοινοβουλίου, T-345/05, EU:T:2008:440, σκέψη 31).

26 Αντιθέτως, η υπεράσπιση από το Κοινοβούλιο των προνομίων και ασυλιών μέλους του δεν προβλέπεται ρητώς στο πρωτόκολλο αριθ. 7, αλλά μόνον στα άρθρα 7 και 9 του εσωτερικού κανονισμού.

27 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται, πρώτον, όσον αφορά την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 8 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, ότι έχει κριθεί ότι η απόφαση του Κοινοβουλίου για την υπεράσπιση της ασυλίας αυτής αποτελεί γνώμη η οποία δεν παράγει δεσμευτικά αποτελέσματα έναντι των εθνικών δικαστικών αρχών (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Οκτωβρίου 2008, Marra, C-200/07 και C-201/07, EU:C:2008:579, σκέψη 39, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, σκέψη 39). Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Δικαστήριο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι το πρωτόκολλο αριθ. 7 δεν προβλέπει την αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου να εξακριβώνει, σε περίπτωση που μέλος του διώκεται δικαστικά για γνώμη που εξέφρασε ή ψήφο που έδωσε, κατά πόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της προβλεπόμενης στο άρθρο 8 του εν λόγω πρωτοκόλλου ασυλίας και ότι τέτοια αρμοδιότητα δεν μπορεί να απορρέει από τις διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού, ο οποίος αποτελεί πράξη εσωτερικής οργάνωσης που δεν μπορεί να απονέμει στο Κοινοβούλιο αρμοδιότητες που δεν αναγνωρίζονται ρητώς από κανονιστική πράξη, εν προκειμένω από το πρωτόκολλο αριθ. 7 (απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2008, C-200/07 και C-201/07, Marra, EU:C:2008:579, σκέψεις 32 και 38).

28 Δεύτερον, όσον αφορά την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ δύο περιπτώσεων.

29 Αφενός, η αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου για την υπεράσπιση της ασυλίας μπορεί, κατά περίπτωση, να απορρέει από το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, στο μέτρο που η διάταξη αυτή συνεπάγεται ότι η έκταση και το περιεχόμενο της ασυλίας της οποίας απολαύουν τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εντός της εθνικής τους επικράτειας, με άλλα λόγια, το ουσιαστικό περιεχόμενο της ασυλίας αυτής, καθορίζονται από τα διάφορα εθνικά δίκαια στα οποία παραπέμπει. Αυτή η παραπομπή στο εθνικό δίκαιο συνεπάγεται ότι, σε περίπτωση που το δίκαιο κράτους μέλους προβλέπει διαδικασία υπεράσπισης της ασυλίας των μελών του εθνικού κοινοβουλίου, η οποία του παρέχει τη δυνατότητα να παρεμβαίνει ενώπιον των δικαστικών ή αστυνομικών αρχών, ιδίως ζητώντας την αναστολή των διώξεων εις βάρος ενός εκ των μελών του, οι ίδιες εξουσίες αναγνωρίζονται στο Κοινοβούλιο όσον αφορά τα μέλη του τα οποία εκλέγονται για το εν λόγω κράτος (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2010, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-42/06, EU:T:2010:102, σκέψεις 105 και 115).

30 Αφετέρου και αντιθέτως, το άρθρο 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν παραπέμπει στο εθνικό δίκαιο και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεμελιώσει μέσω αυτού την αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου να υπερασπίζεται την ασυλία μέλους του.

31 Επιπλέον, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 συνιστά, αφ’ εαυτού, τη βάση της αρμοδιότητας του Κοινοβουλίου να υπερασπίζεται την ασυλία μέλους του. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το αποκλειστικό δικαίωμα άρσεως της ασυλίας που προβλέπει η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απονέμει στο Κοινοβούλιο την αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφασίζει, με δεσμευτικό αποτέλεσμα, αν ένα μέλος του απολαύει ή όχι της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ασυλίας για τις πράξεις που του προσάπτονται (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2023, Puigdemont i Casamajó και Comín i Oliveres κατά Κοινοβουλίου, T-115/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:372, σκέψη 65).

32 Πράγματι, η αρνητική διατύπωση του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω) προβλέπει μόνο δύο περιορισμούς της ασυλίας, ή άλλως του απαραβίαστου, που προβλέπει το άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αυτού. Αφενός, όταν διαπράττεται αυτόφωρο έγκλημα, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της ασυλίας αυτής. Τούτο συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι η εν λόγω ασυλία δεν μπορεί κατά μείζονα λόγο να τύχει υπεράσπισης σε περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος. Αφετέρου, η ως άνω ασυλία δεν μπορεί να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του Κοινοβουλίου να την άρει.

33 Ωστόσο, η προσφεύγουσα επικαλείται την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7.

34 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η ευρεία ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης προκειμένου να διατηρηθεί η πρακτική αποτελεσματικότητά της δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να μη λαμβάνεται υπόψη η κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών της την οποία καθιερώνουν οι Συνθήκες. Αυτό όμως θα συνέβαινε αν συναγόταν από το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ότι το Κοινοβούλιο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να κρίνει, με δεσμευτικό αποτέλεσμα, αν η ένδικη διαδικασία που έχει κινηθεί κατά μέλους του παραβιάζει την ασυλία του μέλους αυτού, ενώ κατά γενικό κανόνα η αρμοδιότητα αυτή ανήκει πρωτίστως στις αρχές που διεξάγουν ένδικες διαδικασίες (πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2023, Puigdemont i Casamajó και Comín i Oliveres κατά Κοινοβουλίου, T-115/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:372, σκέψεις 66 και 68). Το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν πρέπει να κριθεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του αυτοφώρου εγκλήματος, δεδομένου ότι η ειδική αυτή αρμοδιότητα ανήκει αποκλειστικώς στις αρχές που διεξάγουν ένδικες διαδικασίες.

35 Πράγματι, σημειωτέον ότι, γενικώς, αν οι αρχές που διεξάγουν ένδικες διαδικασίες διαπιστώσουν ότι οι πράξεις που προσάπτονται σε μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καλύπτονται από την ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, υποχρεούνται, εφόσον επιθυμούν να συνεχίσουν τις εν λόγω διαδικασίες, να ζητήσουν την άρση της ασυλίας αυτής από το Κοινοβούλιο. Επιπλέον, το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ρυθμίζει επίσης μια ειδική περίπτωση συνδεόμενη με αυτόφωρο έγκλημα, στο πλαίσιο της οποίας οι εν λόγω αρχές δεν υποχρεούνται να ζητήσουν από το Κοινοβούλιο την άρση της ασυλίας, δεδομένου ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, δεν μπορεί καν να γίνει επίκληση της ασυλίας. Επομένως, η εξέταση της τηρήσεως των προϋποθέσεων από τις οποίες μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη αυτοφώρου εγκλήματος εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των εν λόγω αρχών και δεν εξαρτάται από τη γνώμη του Κοινοβουλίου.

36 Η αντίθετη ερμηνεία, την οποία υποστηρίζει η προσφεύγουσα, συνεπάγεται ότι το Κοινοβούλιο έχει την αρμοδιότητα να αποφασίζει αν η ένδικη διαδικασία που διεξάγεται κατά μέλους του παραβιάζει ή όχι την ασυλία του μέλους αυτού σε όλες τις περιπτώσεις αδικημάτων που διαπράττονται από μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανεξαιρέτως, συμπεριλαμβανομένης της περιπτώσεως αυτοφώρου εγκλήματος, με αποτέλεσμα το πρώτο μέρος του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 να καθίσταται άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

37 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι διατάξεις του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του πρωτοκόλλου αριθ. 7, ακόμη και σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αυτού, δεν απονέμουν καμία αρμοδιότητα στο Κοινοβούλιο να λάβει απόφαση για την υπεράσπιση των προνομίων και ασυλιών, όπερ συνεπάγεται ότι, σε μια τέτοια περίπτωση και ιδίως σε περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος, τυχόν απόφαση για την υπεράσπιση των προνομίων και ασυλιών που εκδίδεται βάσει του εσωτερικού κανονισμού δεν μπορεί να

παραγάγει δεσμευτικά αποτελέσματα έναντι των τρίτων. Υπό τις συνθήκες αυτές, ούτε η προσβαλλόμενη πράξη, με την οποία απορρίπτεται το αίτημα της προσφεύγουσας να υπερασπιστεί το Κοινοβούλιο τα προνόμια και τις ασυλίες της, συνιστά πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

38 Επομένως, η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να προσβληθεί με την προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο και, κατά συνέπεια, να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

39 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

40 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Κοινοβούλιο, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**2) Η EC φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.**

Λουξεμβούργο, 5 Μαΐου 2025.

Ο γραμματέας
V. Di Bucci

Η πρόεδρος
K. Kowalik-Bańczyk